

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

4/2008

Blížil se konec války ...

Pod Tatrami s nastávajícím jarem se oteplilo a jen na horách při západu slunce mohli jsme obdivovat sněh zbarvený až na barvu silné červeně. Byla to podivná, na kterou se jen tak nezapomíná. Fronta, která stála u Lipt. Mikuláše více než dva měsíce, posunula se na západ až na vrcholky Malé Fatry. Tam opět se ohnizdila nepřátelská vojska na hodné dlouho. Obsadila vršiny na horách, odkud mohla pozorovat veškerý pohyb na hlavních cestách, po kterých při přesunech musely projít naše sovětské jednotky.

Jako již několikrát dříve, byla jsem určena zůstat s raněnými, kteří byli po těžkých operacích hrudníku, dutiny břišní, event. s poraněním hlavy a nebylo možno je krátce po operaci převést do týlové nemocnice. Se mnou zůstala sanitárka, kuchař, fidič se sanitkou a dva lehce ranění, to pro výpomoc při překládání raněných do sanitky a vůbec pro event. pomoc a samozřejmě lékař, který k nám byl přidělen po přiletu z Anglie, dr. Policer. Velmi milý a hodný člověk.

Postupně pacientů ubývalo. Jakmile to bylo možné, převáželi jsme je do Východné, kde v sokolovně sídlila naše týlová nemocnice „Praga“. Nemocnice v Liptovském Hrádku působila v hotelu „Smrek“ naproti železniční stanici. Přicházeli k nám i civilní ranění na převazy a byli za každou pomoc velmi vděční. Sám Liptovský Hrádek byl hezké městečko a cítili jsme se tam moc příjemně. Byl klid, pacienti se postupně z toho nejhoršího dostávali a hlavně nikdo nám nezemřel. Naši chlapi sehnali někde radio a tak večer všichni jsme poslouchali pro nás samé příjemné zprávy. Pak jsme doháněli zdravotní praporek, který byl rozmístěn v sanatoriu Lubochňa. Další naše zastavení bylo ve Vrútkách. Tam jednoho dne přivezli větší počet našich vojáků, zavražděných příšerným způsobem. Nejen že měli vyřezané jazyky, vyřezané hvězdy na prsou, vykloubené ruce, ale ještě tělo ožehnuté ohněm. Z koňských povozů je vykládali v parku na trávník. Byli to údajně mladí Slováci, kteří prošli krátkým výcvikem a pak byli nasazeni přímo na frontu. A to právě ve Vrútkách si Slováci nemohli vynachvátit, jak se za Slovenského Státu měli dobře. Když jsem viděla ty nešťastlivce takovým způsobem umučené, v duchu jsem si říkala, tak to vidíte, jak ti vaši chleboďárci vedou zacházet s nepřátelskými vojáky, kteří ještě před několika týdny byli jejich spojenci.

Z Vrútek přesun do Žiliny, kde jsme byli zrovna 1. května. Dvě noci odpočinek a pak přes Makytu na Moravu. Jak jsme tak jeli těmi koňskými potahy, tak jsme si začali říkat, co bychom udělali s Hitlerem, kdyby se dostal do zajetí. A to jsme už slyšeli, že je mrtvý, ale málokdo tomu věřil. Nyní si uvědomuji, jak jsme byli „krutí“ při určování trestu. Byly různé návrhy, ale nejlépe se ujal ten, že bychom ho uzavřeli do klece, kde by mu každý mohl nějakým způsobem ublížit, ale musel by žít, aby i další se mu mohli mstít.

A to už bylo 4. května a my jsme dorazili do Vsetína. Tam na nás čekali snad všichni občané Vsetína. Tak rychle si nás rozebrali do svých bytů, že jsme neměli možnost vyčkat na další rozkazy, kdy a kde se máme sejít. Nedovedu si vysvětlit, jak nás ti chlapi pak našli. 5. května

j jsme seděli u rádia a se smíšenými pocity jsme poslouchali rozhlas, kde vysílali neustále zprávy o Pražském povstání. Často se opakovalo, že jdou Praze na pomoc Vlasovci. Hlasatel mluvil ruský. Ptala jsem se, jak dlouho bychom jeli do Prahy, kdyby to bylo v tu chvíli možné. Ale nebylo. Mezi námi a Prahou stála Schörnerova armáda a my jsme mohli jen bezmocně naslouchat a zuřit, že nemůžeme tam těm v Praze, pomoci.

Další přesun byl ze Vsetína do Fryštáku. Před odjezdem jsme dostaly my zdravotnice od vsetínského Zbrojovky ohromný dar autobusů, děvčata, abyste se nemusela trmácet koňskými potahy. Ohromní, upřímní, hodní lidé!

Ve Fryštáku se nemocnice umístila ve zdejší škole, tuším, že byla dvouposchodová a velká. V přízemí byli ranění a v poschodí nemocní. Při jarním, často se měnícím počasí, chlapi onemocněli zápalom plic.

Bylo jich několik a měli tak vysokou teplotu, že jsme ji sráželi prázdnými zábaly. Ty zabíraly lépe než léky, které jsme měly tehdy k dispozici. Během krátké doby se nemocnice naplnila větším počtem raněných, z čehož čtyři nám zemřeli, ostatní po operačních zákrocích museli zůstat v nemocnici, která se během snad dvou dalších dnů přesunula opět blíže za frontu a jako obvykle opět zůstala s raněnými ta naše malá skupinka, kterou jsme my jmenovali „samostatná brigáda“. Opět s doktorem Policerem. Ale to už jsme byli doma, u nás na Moravě.

Fryštické ženy se nám nabízely, že bychom si mohly odpočinout, že budou ony ošetřovat raněné. A když jsme jim řekly, že to není možné, nosily pacientům kompoty, bábovky a různé dobroty, které ale hlavně využili nemocní-ti po operacích byli většinou na tekuté a kašovitě stravě. Jak se zlepšoval zdravotní stav raněných, byli naši sanitkou převáženi do Baťovy nemocnice do Zlína. Pokaždé, když se sanitka vracela, řidič nadával, že na ně někdo z lesika, kolem kterého museli přejíždět, střílejí. Naštěstí bez zásahu. Frontová fidičí, to byla kapitola sama o sobě. Říkalo se, že jsou v armádě dobří vojáci, špatní vojáci a fidičí. Ti uměli jezdit i mezi kulkami.

Kolegyně, která se vracela ze špitálu po onemocnění tyfem, jelikož celá nemocnice byla už na jiném místě, zůstala s námi. Byla to ona, která mi velmi pomohla při ošetřování nemocných a já jsem se mohla věnovat raněným. 8. května vpoledne vstala za mne služba, abych se mohla vyspat. Najednou jsme s rodinou Horákových, u nichž jsme byly ubytovány, uslyšely vyhrávat naše české písničky. Zvědavě jsme vyšly na náměstí, kde už byla spousta lidí a stále přicházeli další a další. Na náměstí se už nedalo ani pohnout. Po chvíli nám bylo tlampačem oznámeno, že je konec války, že Němci podepsali bezpodmínečnou kapitulaci. Ta ohromná radost se nikdy nedá popsat, to se musí prožít. Musela jsem tu radost někde vykřičet, dostal to ze sebe. Utíkala jsem do školy, otevřela dveře do tělocvičny, kde ještě stále leželi těžce ranění a vykřikla jsem chlapi, je konec války. Reakce byla silná, ale jen na kratičkou chvíli.

Uvědomila jsem si, že mezi nimi leží mladíčky chlapek, u kterého jsme tušili, že nepřežije. Poodešla jsem k jeho pryčně. Byl velmi bledý a čelo měl orosené potem. Shrnuła jsem mu vlasy z čela a nevěděla jsem, co říci. Pak ze mě

vyhrklo: „Slyšeli jste, že válka skončila, nemáte z toho radost?“ A on velmi slabým hlasem odpověděl: „Ale mám, ale to už není pro mne.“ Myslela jsem, že mi to utrhne srdce. Utekla jsem, moc jsem se styděla. Jak jsem jen mohla před tím chlapcem s takovou radostí oznamovat tu nejkrásnější zprávu, na kterou jsme tak dlouho čekali. Šla jsem domů a celou cestu plakala. Dodnes si říkám, proč vždy, když mě potká nějaké štěstí, zároveň následuje to opačné, v nejlepším případě alespoň nějaká tragická zpráva.

Byl konec války. Doháněli jsme náš zdravotnický praporek, všude bylo vidět ohromné nadšení. Ženy nás po cestě zastavovaly a nabízely koláče, buchty, čaj. Národ byl šťasten a ten šťastný pocit chtěl předat druhým ... Proč nejsme vždy tak upřímní, přející, srdeční a hodní? Je to povahou „kmene Čechů“? *Irena Malínská*

SLAVNÍ VOLYŇŠTÍ ČEŠI Vzpomínky na Mistra Eduarda Hakena

Bylo to začátkem devadesátých let a náš pražský region plánoval uspořádat Masopustní večírek. I když jsme už měli zamlouvanou zpěvačku pro zpestření programu, zdálo se mi, že bychom mohli pozvat ještě někoho dalšího. V tramvaji jsem jednou zahlédla našeho slavného krajana Mistra Hakena. Bez rozmyšlení jsem se mu představila a připomněla mu i náš pražský region, jehož byl členem. Pak jsem se mu zmínila o našem nasopustním setkání a poprosila ho, zda by také nepřišel mezi nás. Zdůraznila jsem, že tak vzácnou osobnost a ke všemu našeho krajana, mezi námi rádi uvítáme. Jeho návštěva, to byl krásný a silný zážitek. Vyprávěl nám toho hodně ze svého života. I jak byli jeho rodiče nešťastní, že se jim nenaplnilo jejich přání, aby vystudoval medicínu. Jeho přístup na jinou fakultu přijali však s pochopením. Ale když oznámil, že zakotvil v divadle, to byla pro rodiče pohroma. Bude zpěvákem, jak se uvidí, mohl vystudovat medicínu a v klidu si založit rodinu a žít pokojným životem jako jeho starší bratr, za kterým odešel do Prahy, aby ho následoval. Zdálo se, že rodiče se styděli za to, že syn bude „jen zpívat“. Až když rodiče přijeli do Čech a syn je pozval do Národního divadla, do té naší „Zlaté kapličky“, a když se sami přesvědčili jaké postavení si jejich syn při tom „zpívání“ vydobyl, teprve pak docenili jeho rozhodnutí a smířili se s osudem. Dokonce sám Mistr prohlásil, že snad byli na něj i hrdí.

Naši členové s ohromnou radostí přijali překvapení, které jsem jim slíbila, ale neprozradila jsem, kdo bude tím našim hostem. Mistra Hakena doprovázel na klavír jeho přítel, profesor, jehož jméno si už nepamatuji. Po programu chtěl odejít a nechť ani výslužku v podobě koláčků a jiných sladkostí, ale když jsem mu řekla proč nechce ochutnat to, co nám naše Volyňáčky připravily, s úsměvem pohoštěně přijal. Poté Mistr i jeho přítel-profesor dostali kyticí místo slov díky, což bylo velmi kladně Mistrovými slovy zhodnoceno. Velmi nás to potěšilo. Bohužel, krátce potom přítel-profesor zemřel a v krátké době po něm ho následoval i Mistr Haken.

Mám na něj ještě jednu vzpomínku. Když jsem v padesátých letech přijela navštívit svou rodinu do Žatce, dověděla jsem se, že má přijet pan Haken, a že bude vystupovat pro své rodáky v Žateckém divadle. Divadlo bylo přeplněné, každý chtěl slyšet jeho zpěv a také uvidět jednoho z nejslavnějších rodáků z Volyně. Tehdy přijel i s herečkou Marií Glázrovou, kterou jsme již znali z filmového plátna. Nevím, zda byli již manželé, nebo jen snoubenci. Několik písní zpívaly spolu a vypadal na velmi šťastný pár. A velké pohlazení po duši jsem zažila jednou, když jsem šla z Národního divadla a přede mnou si povídal dvě dámy. Bavily se o představení a jedna z nich říkala, jaký to byl krásný zážitek, ta opera. Pak si ale povzdechla a prohlásila: „...ale Mistr Haken to nebyl ...“ V té době již nebyl mezi námi.

Irena Malínská

Z mých vzpomínek na osobní setkání s Mistrem Hakenem

Po příjezdu do Prahy v r. 1938 jsem nastoupil do zaměstnání do Legiobanky v Praze, slovenského odd., kde mezi jinými pracovali také dva Ukrajinci, J. Fedoryk a Orest Strockyj.

Ti se mne zeptali, zda vím, že v Národním divadle zpívá náš věhlasný krajan Eduard Haken. Byli tak zaujati jeho repertoárem, že často navštěvovali Národní divadlo a brali mne vždy s sebou. Tak jsem poznal Ed. Hakena a díky němu i českou uměleckou tvorbu.

Rok 1945: Po příchodu Čsl. armádního sboru gen. L. Svobody do Prahy jsem vyhledával své tři bratry, kteří byli příslušníky tohoto Sboru, který stacionoval v budově Radiotru tehdejších Pražských veletrhů v Praze-Holešovicích. A tam jsem našel svého souseda V. Pihrtu, s ním právě rozmlouval Mistr Haken. Byl jsem mu před staven a z rozhovoru bylo jasné, že obě strany jsou v příbuzenském vztahu. Již od tohoto setkání byl zřejmý vztah Ed. Hakena k Čechům z Volyně.

V dalších letech jsem se s Mistrem setkal u Docenta MUDr. Jaroslava Pihrtu, který byl vedoucím polikliniky pro nemoci uší, nosní a krční, kde jsem se občas léčil a Mistr Haken také v případě potřeby ošetření vzhledem ke své profesi. Při takovém setkání se hovory točily vždy kolem Volyně z dob tamního pobytu.

Po založení Svazu Čechů z Volyně v Žatci v r. 1946 projevilo Mistr Haken zájem o jeho dění, zejména o přípravu spojené s předsídlením Čechů do vlasti.

A nyní se zaměřím na období založení Odbočky Svazu Čechů z Volyně v Praze. K tomu došlo v září 1947. V brzké době po založení této odbočky se díky štkpt. Ing. Jaroslavu Kozákovi stal naším členem i Eduard Haken. Jeho osobnost byla pro odbočku velkým přínosem, stal se jejím sponzorem a možno říci mecenášem. Z jeho iniciativy byly uspořádány různé akce na podporu soc. potěb pro naše krajany, zejména v prvním období po předsídlení. Tak kupř. byl uspořádán samostatný koncert ve Smetanově síni za spoluúčasti jeho manželky Marie Glázrové, členky činohry Národního divadla a Prof. B. Říhy-klarinetisty Akademie musických umění, rovněž Čecha z Volyně. Výtěžek byl věnován na soc. účely Svazu Čechů z Volyně.

Zajímalo me o dění Odbočky a příležitostně účinkoval se svou ženou v kavárně Mánes, Bruska či v Riegrových sadech.

Za velkou čest považujeme i to, že byl vyznamenán jako vůbec první v republice titulem „Národní umělec“. Z přiznané odměny 100 000 Kč polovinu věnoval Svazu Čechů z Volyně pro sociální účely.

Jaroslav Mec

I po novém ustavení Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel projevil zájem o jeho dění. Jedním z posledních setkání s národním umělcem Eduardem Hakenem byl koncert v domě UDA v Praze-Dejvicích.

Při jeho pohřbu jsme se s ním rozloučili v Národním divadle v Praze a pak v kostele sv. Petra a Pavla na Vyšehradě. Doprovodili jsme ho na místo posledního odpočinku, ambitu na slavném Vyšehradském hřbitově, kde odpočívá se svou manželkou Marií Glázrovou, vedle svého přítele Beno Blachuta.

V budově Národního divadla v Praze je na jeho počest umístěna busta, při jejím odhalení byli také přizváni zástupci Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel.

Prof. MUDr. Vladimír Dufek, ČSc.

Vzpomínky Josefa Havlíčka na setkání s Ed. Hakenem

Čestný člen našeho Regionu též často vzpomíná na setkání s tímto slavným krajanem. Ať to bylo v jeho obchodě v Jungmannově ulici, nebo později v ul. Washingtonově, kdy se cestou do divadla Mistr zastavil, pozdravil a pohovořil si s krajanem.

Věřím, že je řada našich krajanů, kteří se k těmto vzpomínkám připojí. Nezapomeneme!

Jaroslav Mec a Josef Havlíček

Poučený Svobodovec

Článek krajana Ing. Zdeňka Damaška mě inspiroval, abych také něco napsal, jak Volyňáci a Svobodovci komunismus do Československa přitáhli.

Do vlasti předků jsem se vrátil hned v září 1945. Zde jsem se, po pětileté přestávce, setkali my tři bratři. Bratr Josef ze Západní brigády, bratr Jaroslav z Východní armády a já, Václav, kterému se díky pomoci krajanů Svobodovců, podařilo vymatit z „istřebitelného batalionu“. Tehdy náš krajan Václav Kučera, který se vracel zpět k jednotce, zachránil deset kluků z Kupičova. Když viděl naši situaci, tak řekl: „Kluci, s vámi se musí něco udělat, nebo vás

banderovci vystřelí jak králiky. Skutečně se mu to podařilo přes por. Stránského v Rovně. Kolik to stálo „pětek“, to nevím.

My tři bratři jsme se společně usídlili na zem. usedlosti v Mašově. Zde jsme také přivítali naše rodiče a po sedmi letech jsme slavili společně Vánoce. To jsem tehdy nevěděl, že jsou to poslední. Tak jako naprostá většina Volyňáků jsme vyprávěli pravdu o zkušenostech ze života v SSSR. Zrovna tak naprostá většina přistěhovalců z vnitrozemí nám to nevěřila. Velmi často docházelo k velice ostrým debatám, někdy i fackám. V důsledku toho hned 25. února prvním usnesením Akčního výboru bylo: Hlídat domy Volyňáků a hlavně Svobodovců. V důsledku vítězství pracujících v únoru hned v roce 1948 opustilo Mašův sedm občanů-Volyňáků a odešli do exilu. Mezi nimi byli i oba bratři. Po jejich odchodu, za 14 dnů jsem byl zatčen jako člen protikomunistické organizace JOPO, kterou v naprosté většině tvořili Svobodovci-Volyňáci.

Po odsouzení Státním soudem v Praze jsem dostal tehdy 6 roků těžkého žaláře, jsem koncem června byli již na Jáchymovsku, na táboře Mariánská. Bylo nás zde Volyňáků 7. Pracovali jsme tehdy na výstavbě sídliště. Uzavřenou partu jsme tvořili: Láďa Smíd z Mlýnova, Láďa Hrdý z Kvapilova a já, Kupičovák. Jednou mě vzal mistr, abych šel kopat kousek kanalizace a to dosti odděleně. Hlídat mě přišel civil s puškou. Nevím, jak to bylo, že jsme se dali ihned do řeči. On to byl Svobodovec-Zakarpaták, pokud si pamatuji, jmenoval se Vasil, snad Popovič. Jeden z těch, který nevěděl jak se v republice, za kterou bojoval, uchytit. Tenkrát se ještě nevědělo nic o syndromu Kolymy, Ust' Ust'uga a Dukly, který by mohli mít ti, kdo to prožili. Z docela sympatického hlídače se vyklubal ten přeskolený Svobodovec.

Rozmluvu se mnou začal otázkou, že jak jsem se mohl jako Volyňák dostat do vězení, proč jsem nedržel hubu. On, že má držet hubu, se přesvědčil hned v roce 1945. Tehdy byl v Praze, navštěvovali je různí lidé a zvali je do rodin. Jeho pozval nějaký starší pán, jak se ukázalo, byl to pan profesor. Vasil vyprávěl, jak špatně se cítil v tak vznešeném prostředí. Zařízení bytu bylo přepychové, koupelna plná vlně a osušek. Po vykoupaní jej čekal prostřený stůl, plný nádobí a příborů. Vasil, zvyklý na „koťolok“, byl nezdárný. Po dobré večeři pan profesor Vasila posadil do hlubokého křesla a požádal, aby vyprávěl o životě v Sovětském svazu. Ten začal vyprávět pravdu tak, jak ten život poznal. Na pana profesora to velice zde zapůsobilo, dokonce se ho zeptal, z jaké rodiny pochází. A na to začal Vasila přesvědčovat co on vše o životě v SSSR zná. Stachanovské hnutí měl v malíčku, na reakci mezi kolchozníky na Krymu byl jako doma. On vyprávěl i o pionýře (Mamlakat), která sbírá bavlnu oběma rukama a povzbuzuje tím uzbecké kolchozníky k větším výkonům. Jak rovnoprávnost žen je chápána jinak, že ženy v SSSR jsou dnes traktoristkami a řídí obří důlní stroje, vyrovnávají se mužům. Vyprávěl o blahobytu hmotném, že obilí je tolik, že je SSSR i levnější může vyvážet hlavaovějičím ve světě. Vasilovi z toho všeho šla hlava kolem, zvlášť ho zaujalo vyprávění o uměle dešti. Chudák byl totálně zmaten a velice šťasten se ocitl na ulici. Zde pochopil, že nechce-li, aby se opakovalo prožitě utrpení, musí držet „jazyk za zuby“. Poučen panem profesorem si položil otáрку, jak asi jsou zmateni ti prostí lidé? Když skončil, tak mi řekl, kdyby ses byl poučil, tak jsem tě nemusel hlídat, Důvěřivý Vaška mi druhý den přinesl nějaké sádlo a cukr. Ta idylka trvala asi 4 dny a pak jsme se již nikdy nesetkali. Václav Kytl

Zážitky - 9. květen 2007 město Rovno

(pokračování)

Velká přítomnost občanů Rovna a jeho okolí na uvedeném programu oné události dotvzovala spolupráci našich a ukrajinských orgánů a dokonalou připravenost celého aktu. Přítomní byli uvítání zástupcem magistrátu Rovna a bylo řečeno mnoho o významu konání této události, která má význam pro větší upevnění našeho přátelství i důvěru mezi našimi národy.

Nakonec se ujal slova a vystoupil za naši volyňskou rodinu v České republice Ing. Jiří Hofman. Jeho proslov byl pronesen v ukrajinském jazyku Zdůraznil, že tato událost musí být zapsána do dějin obou našich slovanských národů.

Po zakončení obou slavnostních událostí jsme byli pozváni v 15 hodin na oběd do budovy v Kasárnách, která je v péči magistrátu města Rovna.

Při této příležitosti a přípravě tak náročné akce chceme srdečně poděkovat našim organizátorům ČSOL a SČVP za jejich osobní obětavost, kterou vynaložili k zajištění celé této náročné události.

Chtěl bych se též podělit o svůj osobní zážitek s naší občankou Karolinou Roubalovou z Martinovky, nyní bydlící v ukrajinské vesnici Hrušvice, která je provdaná za Ukrajince Volodko Pavlo. Při reemigraci platil sovětský zákon, že Češka provdaná za Ukrajince nemohla reemigrovat do ČSR. Měli spolu jednoho syna Stanislava. Manžel této Češky byl velmi hodný člověk. Jmenovaná Karolina jezdila za tohoto režimu do ČSR ke svému bratru Josefovi do Hněvotína u Olomouce. Tento její bratr byl podruhé ženatý, měl za manželku Olu Polákovou, jejíž manžel padl. Po padlém manželovi měla syna Vladimíra Polaka. Často jsme k nim jezdili do Hněvotína.

Ještě se vrátím ke vzpomínce na Karolinu, vdovu. Před památkem byla malá možnost se s ní setkat, ale zapracovala náhoda, spatřil jsem u reproduktoru paní Polákovou, které jsem se zeptal, zda neviděla Mařenku, dceru Josefa též po reemigraci v Rovně, neboť byla provdaná za Ukrajince. Najednou za toho rozhovoru přichází Mařenčin zet', též Ukrajinec a říká, že Karolina je tady i se synem Staněm a že tu sedí pod borovičkou na lavičce. Poprosil jsem ho, aby mě tam zavedl. Dovedete si představit tak očekávané a milé setkání, po vřelém přivítání se jí ptám, jestli mě poznává a ona jakbyne, ty jsi Arnošt Vendolský, Karolina je bělovlasá, štíhlá, celá její postava jako za mládí, ale její stáří je překvapující, překročila již 97 roků. Řekl jsem jí, že by to měla dotáhnout až do stovky, na což odpověděla, že už te nehy nechtějí tak dobře chodit. Pak se mě zeptala, jestli pojedou do Hrušvice, ale moje odpověď byla záporná, nemohu, jsme tu letadlem a vracíme se do Prahy.

V tomto případě byl splněn i ten můj osobní sen návštěvy Rovna.

Staré české přísloví praví, že hora s horou se těžko schází, ale člověk s člověkem může. Vendolský A.

Mé paměti z mládí

(Vzpomínky Bohuslava Šebesty, zpracovával V. Kytl. Pokračování z čísla 3/2008)

U nás v Kupičově stáli Němci a zas v Ozeránech samí Rakušáci. Mezi nimi bylo mnoho Čechů. S Němci to bylo špatné. Já jsem s nimi měl různé příhody. Jednou jsem mrl a oni přišli. Bylo jich asi pět. Měli dalekohled a koukali na všechny strany. To bylo brzy po tom ústupu. Nic neřekli a odešli. Během tří dnů přišel v noci velký vítr od západu. Musel jsem větrák proti větru vyplachovat a zůstat stát. Ráno přišli Němci a ukazovali, proč jsem otočil větrák na druhou stranu. Toseví jsem jim nerozuměl. Oni si poslali pro tlumočnicka, nějakého Šajda. Ten přišel a oni na něj, že jsem špion, že dávám Ruským znamení tím, že jsem otočil větrák na jinou stranu. On jim vysvětlil, že ten mlýn, kdybych ho nenakroutil proti větru, že by ho vítr převrátil. Ale oni stále mřli špion, špion a hrozili mi. Nakonec je ten Žid přece jen trochu umínil. Řekl mi, že mi přikazují, aby ten mlýn stál, že s nim nesmím mřit a kroutit s ním. Za nějaký čas potřebovali mřit a neměli kde. Přišli tedy za mnou, že mám mlýn spustit a mřit. Druhý případ: Jeden čas jsem mrl a vykoukl jsem z okna. Uviděl jsem rakouského vojáka, jak přijel k nám na dvůr a žádnému nic neřekl. Šel do vsi a za chvíli koukám, jak nese tele a hodil ho na vůz. Odjel, ani nezašel do chátě. Navečer jsem volanej na Komando. Přijdu tam, a zas tam byl tlumočnick Žid Šajdl. Hned se mě ptal, co to mám za kšefty s rakouskými vojáky.

Němci na mě koukali jako lupiči. Já jsem mu vysvětlil, že toho vojáka vůbec neznám, že jsem ho viděl poprvé. Já přece nemohu za to, že si koně postavil na můj dvůr. Nebyla s nimi žádná řeč. Stále mi kroutili nad hlavou nahajkou a řvali na mě, že mě z Kupičova „vyslí“ (vysídli). Tak se ten Žid, on byl dříve náš soused, za mě začal přimlouvav, že mám malé děti a staré rodiče, aby mi to nedělali. Němec se trochu utišil a řekl, že musím zaplatit „štrof“ (poku-tu). Nařídil zaplatit 50 marek. Já jsem řekl, že tolik nemám, aby mi polovinu slevil, ale on řekl, že tolik musím zaplatit a hned. V tašce jsem měl akorát 25 marek. Ale měl jsem tam ještě 25 korun rakouských a nějaké ruské peníze, ale ne moc. Vydal jsem tašku, Němec mi ji vytrhl z ruky. Vysypal všechno na stůl a přehraboval se v tom. Měl jsem tam všelijaké „kwitki“ (kvitance) a všechno mu musel tlumočnick vysvětlit, co to je. Když to prohlédl všechno, odpočítal těch 25 marek a ostatní hodil zpět do tašky. Ptal se mě, kde jsme vzali rakouské a ruské peníze. Řekl jsem, že rakouské mám za mletí a ruských že to je zbytek, když tady Rusové byli. Hodil mi tašku a ukázal na dveře. Šel jsem domů a přemýšlel, co je to za špinavost od těch Němců. Takhle bez příčiny zehrat člověka. Když u nás v roce 1915 stáli Rakušané, byli lepší než Němci. Tehdy ke mně chodil na kontrolu

jeden Rakušan, ale byl to Čech, nějaký pan Sejk. Říkal, že má u Benešova v Čechách mlýn. Byl to moc hodný člověk. On se nejvíce u nás zdržoval. Když tenkrát generál Brusilov v r. 1916 prorazil frontu u Rovna a Rakušané a Němci začali utíkat, byl zrovna u nás. Když mu přišli oznámit, že se ustupuje, tak je uviděl oknem. Chtěl se schovat, ale již bylo pozdě. Vešli do seknice, že ustupují a on musel jít s nimi. Oni šli napřed ven. Pan Sejk se s námi rozloučil a řekl, že jim stejně uteče. A pokusil se o to. On si totiž myslel, že budou utíkat daleko. Chtěl zůstat u Ruských až do konce války. Ono to ale tak nebylo. Ruská vojska došla k Stochodu a tam se začala zakopávat. Rakušané a Němci utekli daleko. Uteklí až za Turijsk, asi 20 km od nás. Od Stochodu to bylo 35 km. Když viděli, že Rusové za nimi nejdu, tak zůstali stát. Začali se znovu zakopávat. Moc jich maširovalo okolo nás. Když šli Češi, tak vždycky spustili písničku „Nemelem, nemelem, sebrala nám voda mlejn...“ K tomu křičeli, že Rusové byli hloupí, že za nimi nešli dál. Oni že byli rozhodnutí ustupovat domů.

A tak se na Stochově udělala nová fronta. Stáli tam hnedle dva roky a tomu panu Sejkovi to špatně dopadlo.

Zůstal v tom „kázeném“ lese, kde se před nimi schovával. On myslel, že to brzy praskne a že se přece jen k Rusům dostane, ale ono to zůstalo stát na tom Stochově až do ukončení války. A pan Sejk byl stále v lese. Po čase někde dostal civilní šaty, myslím, že od pana Fialy z Makovič. Z toho v Makovičích takový malý vodní mlýnek. Ten měl u mlýna k němu nejbližší. Tam se také nejvíce zdržoval. K nám to bylo z Makovič asi 5 km. Ten pan Sejk k nám jednou v poledne přišel. Měl na sobě staré, roztrhané šaty a klobouk měl také děravý. Vypadal jako žebrák. Já jsem byl akorát na dvoře a hned jsem ho poznal.

(Pokračování příště)

Vzpomínky na rodnou obec

Naše obec Mírohošť česká byla jednou z větších obcí na Volyni, připojila se k ní obec Závali České. Bydlelo se ve zděných a útlých domcích se zahrádkami a ovocnými sady. Česká obec byla spojena přes silnici s ukrajinskou obcí, ale každá si žila po svém. Převažovalo zemědělství, chmelářství, byli tu řemeslníci všech profesí, pracovití a poctiví lidé.

Na Malé straně bratři Linhartové měli pivovar, v Závale byl Flanderův mlýn ve válce to byl velký přínos pro obyvatele.

Na Velké straně Češi postavili poschodovou školu s pěti třídami a byty pro učitele a školníka. Učilo se polsky, ve sboru byl i český učitel a ten dvakrát týdně učil česky. Do školy chodily i ukrajinské děti. Češi poslali do školy své děti řádně. Do školy se chodilo 7 let. V obci vystudovalo několik učitelů, lékařů, inženýrů. Někteří studovali v Praze a pak se vrátili zpět domů a s Prahou se udržoval čilý kontakt. Přijížděli učitelé, cvičitelé, kteří pomáhali při náviku na sokolské slety v letech 1932 až 1938, pár Sokolů se také zúčastnilo sokolských sletů v Praze.

Přes Mírohošť vedla železniční trať Lvov-Kyjev, což byla velká výhoda pro lidi ve vsi. V obci bylo pět obchodů se smíšeným zbožím, vybudována mlékárna, feznictví, hospody, u Medunů sál a pošta. Konaly se tam zábavy a hrálo divadlo.

Byla zřízena knihovna s českými knihami, časopisy, gramofonovými deskami s českými písničkami. Vše se vypisovalo z Prahy. Vedl se kulturní a společenský život. Pan Meduna byl poslancem v polském sejmku, v němž zastupoval české složky na Volyni. Polské úřady si vážily Čechů pro jejich vzdělanost a pracovitost, do politiky se moc nepletli.

V obci byl založen hasičský sbor, dechová kapela, tělovýchovná jednota Sokol. Svěpomocí byl v roce 1933 postaven kulturní dům, národňák, s velkým sálem, jevištěm a šatnami. Pořádala se tam sokolská vystoupení, plesy, taneční zábavy, hrála divadla, odpoledne pro děti, večer pro dospělé. Národní dům měl elektrické osvětlení, bylo zavazeno z mlýna, kde měli koupený agregát na výrobu elektrické energie. Tělovýchovná jednota pořádala v létě sokolská vystoupení, Sokolové se sjížděli ze všech českých vesnic. Cvičila se prostrná, muži na nářadí odvážnými cviky překvapovali, až se tajil dech. Celý den vyhrávala kapela, nádherná podivná, bylo to krásné a neopakovatelné mládí.

Přišel rok 1939, Německo zabralo Čechy, v září předpalo Polsko a Volyni zabral Sovětský svaz. Všechno se ztratilo jako když proutkem mávne. Nastala nejistota a strach, co bude dál. V roce 1941 byl zákeřně přeřazen i Sovětský svaz, Němci došli až k Moskvě. Rudá armáda je hnala zpátky a v únoru 1944 osvobodila Volyn. Přišla s ní První česká brigáda pod velením generála Ludvíka Svobody. Volyňští

Češi se hlásili houfně do armády. Z naší vesnice odešlo 100 mužů a 14 žen. Po těžkých bojích došli až do Prahy. 20 jich zahynulo, byli to tátové od rodin a byli mladí. Bylo hodně raněných a hodně se jich stalo invalidními. V roce 1946 pan prezident Beneš podepsal dohodu se Sovětským svazem o předsídlení Volyňských Čechů do vlasti svých předků, za kterou tak statečně bojovali. Bylo to přijato s velkou radostí, protože nikdo nevěděl jak by to s ním v Sovětském svazu dopadlo. 24. ledna 1947 jsme vyjeli z Dubna a s menšími potížemi 8. února překročili hranici. V Čierné při Čope nás vítala vojenská hudba a delegace z Prahy. V Košicích i sám generál Ludvík Svoboda. Vítili nás všude, kde jsme stávali, dětem dávali mléko, bonbonky, čaj, oběd. Divili se, že mluvíme česky. 10. února o půlnoci jsme dojeli do Lito-měřic. Konečně jsme se setkali s našimi drahými po tak dlouhé a těžké době, jakou byla válka.

Jsmo tu již 61 let, máme tu své rodiny, vedeme klidný a spokojený život v míru a jsme mezi svými.

Anna Vokráčková-Vozábová

ZPRÁVY Z REGIONŮ ...

Region Šumperk Pietní akt v Novém Malíně

V sobotu dne 12. července 2008 se bude u pomníku v Novém Malíně konat pietní akt k uctění památky malínských mučedníků. Začátek v 10.00 hod. K účasti zve šumerský region. Alena Kubelová

Pozvání Vokov

V sobotu 14. června 2008 se koná už tradiční volkovské setkání. Začátek v 10 hodin v Lounech, restaurace Stromovka.

Přihlášky přijímá Eugenie Arvayová, Lišřany 190, 440 01 Louny, tel. 415 691 568, nebo Vlasta Srobecká, Jaronomova 671, 440 01 Louny, tel. 739 061 294

Informuje J. Pančíř

Region Uničov

Pozvánka

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel region Uničov Vás srdečně zve na společné setkání, které se uskuteční v neděli 11. května 2008 od 15 hod. v Městském kulturním zařízení v Uničově (budova kina, boční vchod). Současně si budete moci prohlédnout výstavu fotografií ze života Volyňských Čechů, která bude v prostorách MKZ instalována.

Blanka Langrová

Region Krkonoše

Dne 17. 5. 2008 se koná ve 13.00 hod. schůzka Čechů z Volyně a jejich přátel ve Sportotelu Mladé Buky, Hertvíkovice. Srdečně zveme všechny, kteří se o této schůzce dovědí. Za region Novotná Jiřina

Region Praha

Oznámení

Prof. Ing. Klusáková Zoja, CSc. má ještě několik výstiční knihy O tom, co bylo. Zájemci se mohou přihlásit Irena Malinská

Region Litoměřice

Zápis z členské výroční schůze SČVP regionu Litoměřice, konané dne 14. 3. 2008 v Kolibě bratřů Kučerových u Zahrady Čech v Litoměřicích

Schůze se zúčastnilo 87 členů a pozvaný host předseda CV SČVP krajan Oldřich Rejchrt.

Vedoucí regionu krajan Josef Kozák vítal příchozí již tradičně svým osobitě přátelským způsobem a krajanů u prezenčních stolů plnily běžné organizační úkoly-inkaso členských příspěvků, prodej knih, přijímání dobrovolných darů, výdej lístků na obědy. Krajan Jiří Pančíř své knihy „Osudy českého vystěhovalce“ zájemcům daroval.

Stoly již byly ozdobené tácky domácích koláčků, jako vždy z dílny krajanů S. Zemanové a spol. a také min. vodou, a podniková obsluha rozvázala zájemcům kávu i mlékem.

Program, který zahrnoval veškeré regulérní body takového zasedání, řídil vedoucí regionu krajan Josef Kozák.

Po uvítání všech přítomných členů a hosta přečetl seznam členů zemřelých v roce 2007 a minutou ticha byla uctěna jejich památka. Následovaly pak další body programu, přičemž zprávu o činnosti výboru a regionu přednesl vedoucí Josef Kozák.

Aktivita regionu v roce 2007 byly již z větší části tradiční: na začátku roku - členská výroční schůze, dále pak v květnu oslava výročí ukončení 2. světové války a pietní vzpomínky s položením kytic na hřbitově u památníku padlých ve válce a u pomníku umučených v KT Richard v Litoměřicích a také účast na tryzně Terezi. V květnu t. r. se zúčastnili naši členové odhalení pomníku volyňským Čechům v Rovně na Ukrajině a v září odhalení pomníku Dr. Edvardu Benešovi v Žatci. V září se také tradičně oslavilo výročí Karpatsko-dukelské operace, spojené se svatováclavským posvěcením a v prosinci přátelské

posezení na ukončení starého a uvítání nového roku, Krajan J. Kozák pak velice pěkně hodnotil a zdůrazňoval přínos volyňských Čechů k duchovním hodnotám naší země, jako je význam pravého vlastnictví a poctivé práce na poli všeobecného vývoje k lepšímu a zdravému způsobu života.

Další zprávy hospodářky N. Bilienkové a pokladní A. Šarayové včetně předsedkyně revizní komise krajanů J. Vitkové informovaly o vzhledném hospodaření s jimi svěřenými financemi, to dokládaly přesnou evidenci všech příjmových a výdajových položek v pokladní knize.

Potom byl o příspěvek k programu požádán předseda CV SČVP krajan Oldřich Rejchrt.

Předseda především zhodnotil dobrou práci našeho regionu a poděkoval vedoucímu regionu Josefu Kozákovi za jeho vzorné vedení naší organizace a za práci v CV ve funkci zástupce předsedy Sdružení. Potom se předseda ještě vrátil k otázce reportáže Jáchyma Topola o Dukle, kde je sice nutno konstatovat, že v důsledku stylové extravagance lze těžko dohledávat ten kladný postoj spisovatele, ale urážet nechtěl. A pokud ho uznává literární kritika doma i v zahraničí jako talentovaného spisovatele a pokud se za zvlášť neprůhledné výroky i omluvil, o čemž, jak známo, již vyšel ve Zpravodaji č. 2/2008 výborně zpracovaný závěr jednací skupiny ve složení: předseda CV Oldřich Rejchrt, jednatel Ing. J. Hofman, předsedkyně redakční rady Irena Malinská a předsedkyně ediční a distribuční rady Dr. M. Žáková, pak nelze než za tím vším udělat konečnou tečku.

Předseda O. Rejchrt dále, mimo jiné, zdůrazňoval, že pokud naše organizace nemá jen bezperspektivně dožít, je potřeba zaujmout a získat do našich řad mladší generaci. Za tím účelem se připravuje anketa k provedení průzkumu, co naši mladí o Sdružení volyňských Čechů vědí.

Také náš člen, ač ne krajan, ale velký přívrženec Volyňských, Paeddr. Miroslav Moravec se ve svém vystoupení zabýval též reportáží o Dukle spisovatele J. Topola. V důkladně prostudovaném materiálu srovnával význam toho neucesaného vyjadřování spisovatele s holou, drsnou skutečností a ve výsledku neviděl zřejmý úmysl zesměšňovat a urážet. Ale ten drsný, rozčuchaný styl, který silně rezonuje s oblíbeným stylem hovorů mladé populace má zavádějící vliv na pochopení skutečných postojů spisovatele. V textu Topolovy reportáže lze také vypozařovat snahu spisovatele vidět drsnou skutečnost krvácení vojáků na obou stranách fronty stejně. Ale tady předseda O. Rejchrt velmi pěkně ukončil diskusi na toto téma poukázáním na tu nesrovnatelnou skutečnost, že Svobodovi vojáci krváceli za osvobození svého národa, zatímco Němci krváceli za dobývání a zotročování ostatních národů.

Po tomto vystoupení vedoucí Josef Kozák pokračoval v dalších bodech programu. Přečetl jména členů nově zvoleného výboru a dodatečně oznámil, že dosavadní jednatel Anna Holubová funkci pro zdravotní potíže vzdala a na její místo byla kooptována krajanka Daniela Zelenková. Při této příležitosti předseda krajan A. Holubové upřímně poděkoval za dosavadní vzornou práci a starostlivost o dobrý chod organizace a byla jí předána hezká kytička.

Dále krajan Jiří Štěpánek přečetl návrh na usnesení, kde novým bodem byl návrh, aby se členové SČVP stali kolektivními členy Společnosti přátel generála Ludvíka Svobody. Ostatní body usnesení zahrnovaly již zmínované otázky. Návrh byl jednohlasně schválen.

Závěrečné slovo měl člen pro styk s veřejností krajan Václav Kuchynka, který našemu zasedání předal pozdravy od členů CV SČVP v Praze, dobře ohodnotil toto zasedání a poskytoval různé informace. Upozornil na důležitou informaci k cenovým slevám, které poskytují našim členům společnost Telefonica O2, na základě smlouvy uzavřené s ČSBS. Přesné znění informace je otištěno v Národním osvobození č. 6/2008.

Schůzi ukončil vedoucí reg. Josef Kozák. Poděkoval organizačnímu týmu za vydatnou spolupráci, účastníkům zasedání za hojnou účast a popřál zdraví a sílu do dalšího období. Oznámil výsledek peněžitých darů v částce 4 570 Kč, za což příznivcům upřímně poděkoval a nakonec popřál všem dobru chuť k obědu a příjemné besedování.

Zapsala V. Suchopárová

Do vlasti se nevrátili

V malebném údolí za vesnicí Velkou Milčí byla osada Milč, kde žilo a hospodařilo několik polských rodin a také naši příbuzní, rodina Maškova.

Paní Mašková byla sestřenicí mojí babičky Anny Holubičkové, rozené Mikulecké. S panem Maškem

měla paní Mašková čtyři děti, které jsem znal už coby dospívající osoby. Byli to všichni nádherní lidé, hodní a pracovití, což v rodině Mašků bylo samozřejmostí. Jezdili k nám do Sofievky a hlavně nakupovat do Vrby, kdy museli jet přes naši obec. Naši rodinu a další příbuzné navštěvovali jak staří, tak mladí. Nejčastěji to bylo o nějakých církevních svátcích, ale také když v obci byly nějaké zábavy či plesy. Křestní jména pana Maška a paní Maškové si s odstupem času nepamatuji, ale domnívám se, že když babička mluvila o Růžence, že to byla asi pí Mašková. Jména dospívajících dětí Mašků si pamatuji dobře. Nejstarší byl Vláda, pak Milenka, Zofie a Toník. Měl jsem je všechny moc rád a vždy jsem byl nadšen, když k nám mladí přijeli. Měli totiž nádherné koně-hnědky a také pěkné vozy a to jak letní, tak zimní saně-korby. A co více, jak chomouty, tak letní lehké pusuory na koně měli vždy krásně vypucované a bronzové ozdoby na nich vždy perfektně vyleštěné. Maškovi z Milče byli vůbec vrozenými a pracovitými hospodáři a na jejich zemědělskou usedlost bylo radost pohlédnout. Mě vždy zahrnovali všelijakými dobrotami a hlavně paní Milenka se mi vždy věnovala a to i v pozdějších letech v Čechách, když jsem ji navštěvoval v Milhostově u Chebu, kde hospodařila se svým manželem Dusem a dvěma syny.

Zatímco oba mládenci Mašků byli svobodní, dívky se provdaly ještě na Volyni a v Milči už nebydly. Jsem přesvědčen, že k manželství dívek přispěly i zábavy i plesy v našich obcích. Paní Milenka, jak již uvedeno, se provdala za pana Dusa a pí Soňa za pana Somola, a po příjezdu do Čech se usídlili ve Františkových Lázních, kde pan Somol, jako válečný invalida, měl trafikou na hlavní kolonádě třídit, kde ho mnoho našich krajanů a spolunávštěvníků navštěvovalo.

Rodinu Maškova, jako malý kluk, co si vzpomínám, jsem navštívil dvakrát. Jednou s rodiči o nějakých svátcích, kam jsme přijeli s babičkou Annou koňským povozem a jedenkrát s babičkou Annou Holubičkovou jsme vyrazili pěšky. Na tuto cestu do Milče, od nás tak 7-8 kilometrů, vzpomínám dodnes, protože pro mne jako dítě to byla cesta nekonečná. Babička se mi snažila cestu ulehčit, a tak jsme občas odbočili z cesty do lesa, kde byly lesní jahody, kterých jsme se nejen najedli, ale nasbírali i do džbánku, ve kterém bylo nejdříve nějaké pití na cestu. Po příchodu k Maškovým babička dala jahody pí. Maškové, která je připravila se smetanou a s kusem vánočky jsme se po usilovné cestě jaksepatří posilili. Tato skutečnost mi také dodnes vybavuje osadu Milče a rodinu Mašků.

Až do války žila rodina Maškova v Milči poměrně klidně. Pokud si vzpomínám, při návštěvě u nás doma se dost často hovořilo pouze o tom, že na úrodě způsobuje značné škody zvěř, hlavně divoká prasata. Horší to bylo v době II. světové války a po válce. Rodina Maškova musela vykrmovat jak partyzány, tak banderovce a co více, drancovali se a byli i ohrožováni na životě. Když se banderovcům podařilo zlikvidovat Poláky, stále částěji ohrožovali i České rodiny. Také rodina Maškova se stala jejich obětí. Jedné noci je přepadli, staré rodiče a dva syny zabil, vše vydrancovali a hospodářskou usedlost zapálili.

Když se tato strašná událost donesla k nám na Sofievku, mnoho příbuzných a známých, ozbrojených vším možným se vydalo do Milče. Zde našli ohořelá těla všech čtyř členů rodiny, stojící holé zdi a komíny vše ostatní lehlo popelem.

Tato skutečnost a mnoho dalších hrozných činů a zla páchaného na Volyně a v Čechách později jen umocňovala touhu po co nejrychlejšímu opuštění Ukrajiny a návratu do vlasti do Čech.

Všichni, kdo čtete tento článek, vzpomeňte na tyto skvělé lidi, rodinu Maškova, které nebylo souzeno vrátit se do vlasti. Bud' čest jejich památce!

Mgr. Jiří Holubička

NAŠI JUBILANTI...

Region Chomutov

V našem regionu oslaví svá životní jubilea tito naši členové: **Květen:** 85 let Streláková Emilie z Kyjeva, bytem v Chomutově **Červen:** 80 let Kytř Václav z Kupičova, bytem v Mašově, 75 let Lebedová Stanislava ze Sofievky, bytem v Chomutově

80 let Šteinitzová Marie z Novokrajeva, bytem ve Vojtěchově. Všem jubilantům blahopřejeme a do dalších let hodně zdraví a štěstí přeji za region

Jiřina Kačerová a jednatel Josef Roller

Region Tachov:

Ve druhém čtvrtletí letošního roku oslaví svá životní jubilea tito naši členové:

Duben: Pan Janča Otto 81 let

Květen: Paní Anna Gložová, 81 let, pan Koutný Vladimír 81 let, pí Křížová Libuše, 80 let, pí. Suchá Božena, 82 let. Do dalších let přeje hodně zdraví a životní pohodu. *za region Tachov Michlová Alžběta*

Region Karlovy Vary

Ve druhém čtvrtletí oslaví svá jubilea tito naši krajané:

Duben: 82 let Piš Fedor z M. Zubovštiny, bytem Loket

83 let Oulovská Josefa z Dubna K. Vary

84 let Matlák Vlasta z Dědovy Hory K. Vary

86 let Košťálová Slavěna z Lipiny K. Vary

Květen:

70 let Onysko Alexandr z Dlouhé Pole Sokolov

80 let Tušakovská Vlasta z Dědovy Hory K. Vary

81 let Zábrodský Vojtěch z Čudnova K. Vary

85 let Romanová Sláva z Kurdybáně Ostrov n. O.

85 let Čechurová Anna z Malinovy Teplička

(Měsíc červen bez jubilantů)

Všem mnoho zdraví a spokojenosti

preje za region H. Horáková

Region Aš

V měsíci dubnu tohoto roku se dožívá 98 let paní Liduška Voleská z Dědovy Hory. Její manžel padl ve válce a ona sama musela vychovat dva syny, které, bohužel, musela pochovat ještě v mladém věku. Teď žije v Mokřinách u Aše se svou snachou, vnukem a pravnučkou. Celý život pracovala v zemědělství a stále ještě dělá na zahrádce a stará se o slepičky. Také peče dobré tažené štrůdl, moc nám chutná a obdivujeme ji, jak je šikovná.

Za všechny Volynáky z Dědové Hory hodně zdraví, štěstí a dožití té stovky ze srdce přeje

Aděla Šrámková, Hlavní 21 Aš

Region Cheb

V regionu Cheb oslaví ve 2. čtvrtletí 2008 svá životní jubilea naši krajané:

Duben: Věra Kováčová z Volkova, nyní Aš, 60 let

Květen: Anna Holubičková ze Sofievky, nyní Kačerov, 85 let,

Marie Perníčková z Volkova, nyní Černošín, 89 let

Červen:

Růžena Benešová z Volkova, nyní Cheb, 82 let,

Evženie Floriánová ze Sofievky, nyní Fr. Lázně, 84 let

Jménem volynských krajanů chebského regionu

přeje pevně zdraví, štěstí a pohodu do dalších let.

Ludmila Mácová a Libuše Pancířová

Region Nymburk

V prvním pololetí roku 2008 již oslavili a dále oslaví svá životní výročí tito členové nymburského regionu:

Leden: Černý Nikolaj z Milovic, 35 let

Únor: Gerasimčuk Grigorij, 70 let

Březen: Koničková Lidie z Milovic, 45 let, Ševčenkova

Ludmila z Milovic, 40 let, Černá Lina z Milovic, 55 let,

Makarov Valerij z Milovic, 55 let, Ornst Josef z

Butovse, 78 let

Duben: Volf Alexandr z Milovic, 30 let, Nagorný Viktor

z Milovic, 40 let, Vlačiča Fedor z Milovic, 50 let,

Pišlová Anna z Milovic, 84 let

Květen:

Ornst Jaroslav z Butovse, 77 let

Červen:

Koniček Vítek z Milovic, 20 let, Demčuk Sergej

z Milovic, 40 let, Jarkovská Emilie z Poděbrad,

80 let, Knop Vladimír z Poděbrad, 93 let, Koniček

Vladimír z Milovic, 73 let, Jará Jevgenie z Milovic,

55 let, Černá Raisa z Milovic, 60 let

Všem přeje

všem přeje mnoho zdraví a spokojenosti.

Za výbor regionu A. Mazníková a L. Černá

Všem jubilantům blahopřeje i redakce Zpravodaje

NAŠE ŘADY OPUSTILI...

Region Šumperk

Dne 8. 10. 2007 zemřela paní Marie Reová-Vohralíková ve věku nedožitých 80 let. Pocházela z Michalovky, nyní Nový Malín.

Dne 4. 3. 2008 zemřela paní Anna Koutná-Pavelková ve věku 77 let. Pocházela z Chomoutu, nyní Šumperk.

Upřímnou soustrast všem pozůstalým projevuje *za region Jiřina Žákova*

Region Moravskoslezský

Oznamujeme všem krajanům smutnou zprávu: V měsíci únoru zemřela paní Skulová Anna v nedožitých 78 letech. Pocházela ze Mstěšína, bytem Šenov u Nového Jičína,

Rovněž sdělujeme, že 13. 3. 2008 zemřel pan Šrámek Josef ve věku nedožitých 75 let. Pocházel ze Mstěšína, bytem ve Vítkově.

Kdo jste je znali, věnujte jim tichou vzpomínku.

Upřímnou soustrast všem pozůstalým projevuje za region *MVDr. Vladimír Samec, předseda*

A Matie Seitlová, tajemnice

Všem pozůstalým projevuje účast i redakce Zpravodaje

Příspěvky na tiskový fond Březen 2008

MUDr. Poleschel, Ulm-SRN, 500 Kč a Danuše Parcelová, 200 Kč

Region Litoměřice

Anna Hendrychová, Štětí, 150 Kč, Jarmila Dědková, Měcholupy, 150 Kč, Lida Doležalová, Vyšehořovice, 250 Kč, Pavla Melčáková, Dobkovice, 200 Kč, Vlasta Pajerová, Bliževědly, 50 Kč, Olga Vašíčková, Liběšice, 100 Kč a Věra Váchová, Litoměřice 200 Kč

Region Rakovník:

Bohuslava Marešová, Šanov, 100 Kč, Anna Pitrová, Šanov, 100 Kč, Jindřich Kučera, Šanov, 50 Kč

Region Domažlice:

Jiří Volný, Pivoň, 350 Kč, Marie Soukupová, Moravský Krumlov, 500 Kč

Region Krkonoše:

Jaroslav Švorc, Kohoutov, 200 Kč, Jiřina Novotná, Mladé Buky, 200 Kč, Olga Glajchová, Trutnov, 200 Kč

Region Mariánské Lázně:

Emilie Zajícová, Dolní Žandov, 100 Kč

Region Žatec:

Manželé Koppovi, Žatec, 200 Kč, Marie Potužáková, Pnětluky, 200 Kč, Jana Verliková, Frydek-Místek, 100 Kč

Region Šternberk:

Rostislav Romaněnko, Šternberk, 100 Kč

Region Praha:

Vlasta Vránová, Mímoň, 100 Kč, Ing. Zdeněk Damašek, Praha, 150 Kč, Ing. Pavel Kulich, Praha, 150 Kč, Rostislav Kaufman Náchod, 150 Kč, Ludmila Klejšmidová, Jaroměř, 100 Kč a Ludmila Růtová, Smržov, 100 Kč

Region Chomutov:

Alžběta Hodysova, Chomutov, 100 Kč

Region Šumperk:

Václav Fric, Víkřovice, 200 Kč

Region Moravskoslezský:

Vilém Jersák, Hodoňovice, 400 Kč, Vlasta Barochová, 50 Kč, Ludmila Muchová, 50 Kč, Antonie Příbylčková, 150 Kč, Marie Galiová, 150 Kč, Vlasta Bolfová, 200 Kč, MVDr. Vladimír Samec, 500 Kč, Evženie Haráková, 50 Kč,

Obvod Opava:

Ludmila Čechová, 100 Kč, Vlasta Fáborská, 100 Kč, Josef Kimpil, 100 Kč, Anna Klimundová, 100 Kč, Josef Krob, 100 Kč, Emilie Krejčí, 500 Kč, Václav Krejčí, 500 Kč, Jiří Krivský, 100 Kč, Irena Rožašová, 50 Kč, Irena Truplová, 100 Kč a Milada Zemanová, 100 Kč

Všem příspěvatelům děkuje Redakce Zpravodaje a CV SCVP

Příspěvky pro region Moravskoslezský

Vlasta Barochová, 50 Kč, Dobroslav Janko, 50 Kč a Drahomíra Zajíčková, 100 Kč *Region děkuje.*

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárců a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. **Název konta:** Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, tel.: 233 550 070.** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů - dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8,**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštetným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 22. 04. 2008